

var jeg strax af mange Grunde enig med mig selv om, at de ikke vare skikede til at bruges her, thi naar man vil forædle Racen, maa man ikke indføre Heste, der have mindre indre Kraft og dertil Feil, som slet ikke tidligere fandtes her i Landet. Det var nu ikke godt, thi fordi man seer, at man ikke kan faae gode engelske Heste af reen Race, Fuldblodshesten, som man vilde forbedre med, saa hjælper det ikke, at man gaar hen og tager engelske Heste af en ringere Blandings-Race.

Hvad skulle vi da gjøre? Fuldblodshestene kunne vi nu ikke faae, og vi komme altsaa til den frederiksborgske Hingst, men saa er Spørgsmaalet: Kunne vi da faae den? For en Deel Aar siden begyndte den nylig afdøde Stutmester, Professor With, med megen Kjærlighed at kaste sig over den Idee, igjen at fremkalde det gamle frederiksborgske Stutteri, som naturligviis for ham stod i meget klart Minde; han var tidligere meget nøie kjeret med Bestyreren af dette Stutteri, kjendte det nøie, havde i mange Aar været Hippolog og antog altsaa, at han maatte have Die for at finde de Dyr, der mulig kunde benyttes til igjen her i Landet at tilveiebringe den Hestevæde, som han satte saamegen Priis paa. Jeg troer nu, at naar man har megen Kjærlighed til en Ting, naar man er passioneret for Et eller Andet, er man undertiden lidt blind, og jeg er bange for, at denne Mand derfor ikke var streng nok med Hensyn til de Individer, han saaledes modtog til Stutteriet under Navn af frederiksborgske Heste. Sagen var unægtelig overordentlig vanskelig, thi naar de frederiksborgske Heste knap bestode for 30 Aar siden, saa vil Enhver, der kender Noget til Heste, vide, at de gjøre det meget mindre nu, og at det kun er ganske sjældent, at man kan træffe en enkelt af dem nogenlunde ægte. Smidlertid, han fandt nogle, og han satte dem ind i Stutteriet. — Hvad Hopperne angaar, saa troer jeg, at der imellem dem findes, jeg vil ikke sige

mange, men en Deel, med hvilke det dog maatte kunde lønne sig at prøve, om man gennem dem kunde frembringe Noget, der lignede den ældre Race. Det er nu ganske tilfældigt, men ved denne Leilighed heldigt, at de Hingste, der ere sundne, mere eller mindre henhøre til 2 af de tidligere Stutterier, nemlig Skimlernes og de Gules, som ogsaa have Noget tilfælles i deres hele Væsen. Hopperne ere nu, som sagt, ikke saa ilde, naagt de ingenlunde kunne siges at være af reent frederiksborgskt Blod, idet det endog ved nogle af de bedste af dem kan paavises, at de blot een eller to Generationer tilbage nedstamme fra Fuldblod, men de have alligevel det Præg, man holder af, og det er jo muligt, at det kan komme frem igjen gennem dem; de ere ogsaa temmelig ædle. — Hvad Hingstene angaar, saa er der en fuldvozen Hingst Augustus, en Skimmelhingst og saa en 2, 3 Stykker til, en yngre graa og en guul, som unægtelig ere ret smukke Heste, og som i deres Ydre have Meget tilfælles med det forrige Stutteri, men for at holde sig til den væsentligste af dem, den, der er fuldaarig, saa kan dog Enhver, der har kjendt Frederiksborgracen, navnlig den Race, hvortil den skulde høre, med et halvt Die see, at den ikke er ægte, thi den har vel en reist Hals og en smuk Form, men den har ikke den ældre Races Egenheder, ikke den lette Bevægelse; nei, det har den ikke, den er snarere tung, altsaa er den ikke ægte. Naar man nu spørger: Kunne disse Hingste slet ikke bruges til nogen Ting? saa vil jeg ikke benægte, at de kunne det, men naar man vil spørge, hvor de af dem høre hen, som man ikke kan sige ere virkelig ædle, saa maa jeg sige, at de kunne høre hen blandt de 20 Hingste, som det er tilladt at holde ved Stutteriet for at forædle den almindelige Hest, men til Stamstutteriet høre de ikke hen; i Stamstutteriet maa der ikke være andre end de, der virkelig ere af saa ædelt Blod, at man kan antage dem for ægte.